

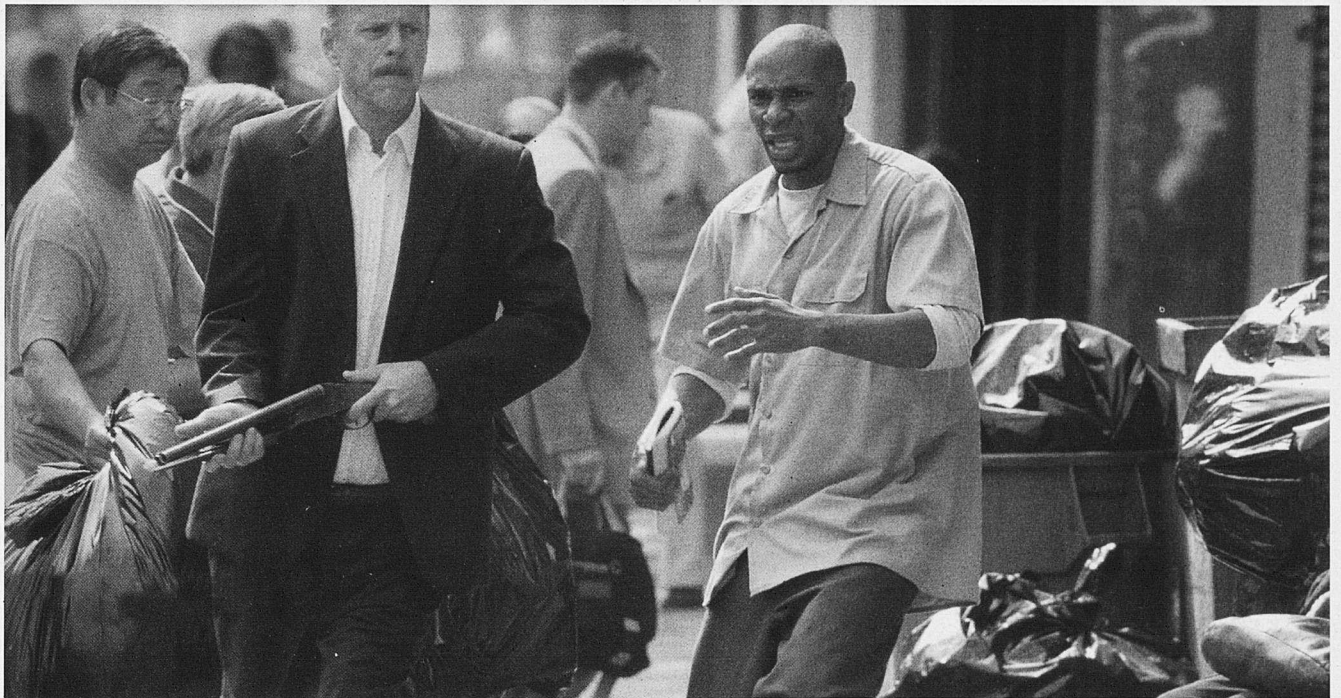
Torna el cinema de gènere, però de qualitat, ¿amb reminiscències del *thriller* a l'estil i la forma dels anys setanta? No diria tant, no diria tant. Però això semblen indicar alguns dels films estrenats al llarg d'una temporada que, almenys de forma oficial, toca al final, encara que no cal descartar sorpreses, positives sorpreses, és clar, durant el llarg i càlid estiu que sobre l'horitzó ja se'ns acosta. Títols com *Plan oculto*, *El caso Slevin* o *16 calles* podrien evocar una manera de fer i d'entendre el cinema que, si bé recorda els setanta amb tota plenitud, també cal considerar-los com a hereus, més o menys directes, d'un cinema tradicional i clàssic i que, a través de moltes dècades, va enriquir, i de forma poderosa, potent, el cine fet a Hollywood i el seu entorn dels anys daurats lluny de la misèria, pura misèria, que caracteritza, o quasi, l'actualitat, amb les lògiques i normals excepcions. Si més no, aquell qualificat com a més comercial. Però no només es recupera un estil de gènere gairebé oblidat, també torna ser actualitat la ciutat de Nova York on es desenvolupa l'acció, frenètica, tensa, d'angoixa, dels tres films esmentats.

Al cor de Manhattan

És un dels cors neuràlgics de l'anomenada gran poma, la zona de Manhattan, lloc d'inevitable visita en l'inevitable visita a la ciutat dels gratacels. Però és també el barri absolutament financer —a dues passes d'allò que fou el World Trade Center, ara zona zero— on els bancs, la borsa i altres punts el diner canta i dansa a tot hora i en qualsevol moment.

Diu la llegenda que, fins i tot, durant la travessia de les hores nocturnes. Tot és possible a la ciutat dels miracles. Ateses, doncs, aquestes circumstàncies, és comprensible que l'equip encapçalat pel director, Spike Lee, triés Nova York a l'hora de localitzar el rodatge de *Plan oculto*, que té com a protagonista principal l'assalt i atracament a un banc, d'altra banda un tema clàssic al cine americà; sense anar més lluny podríem recordar *La jungla de asfalto*, de John Huston o *Atraco perfecto* de Stanley Kubrick. Diuen, i ho diuen els experts en matèria cinematogràfica, que *Plan oculto* és la incorporació de l'autor de *Haz lo que debas* a una mena de cine més comercial, més convencional i abandonar aquells altres de més compromís social com, al marge del ja citat, *Nola darling*, *Camellos*, *La última noche*. Ara i com una mena de cura d'humilitat després de fracassos anteriors i evidents, Spike Lee vol demostrar que també en el cine de gènere és tot un expert, tot un talent. La prova és *Plan oculto*, una cinta de pura emoció i vibració, en què la història de sempre contada, en teoria, com sempre, se'ns revela com a diferent i diversa en relació als seus nobles precedents. Després d'una seqüència inicial, en què la intensitat dramàtica puja a un clímax d'angoixa forta i enorme, la cinta augmenta poder al llarg de la seva trajectòria. Demostració en tot moment d'un Spike Lee en plena possessió de talent, que desassossega una mica (una mica bastant) l'espectador. Llavors, a destacar una extraordinària, fora de sèrie Jodie Foster, sense dubte, avui per avui, una de les grans del cinema mundial.

16 calles.

De Los Angeles a Nova York

La història, almenys en el seu inici, d' *El caso Slevin* és simple; al personatge central les coses no li rutllen massa bé a la seva ciutat natal, Los Angeles. Declarat en tot i per tot en estat de ruïna econòmica; però, també, sentimental, decideix abandonar la ciutat, creuar tot l'immens territori dels Estats Units per traslladar-se a Nova York, on un amic li deixa un apartament. Una decisió difícil aquesta que comportarà posteriorment notables conseqüències a la seva vida tan privada com quotidiana. La trobada amb la gran ciutat no serà, precisament, un fàcil exercici en especial quan els esdeveniments desencadenen tot un drama analitzat amb rigor i propietat. A la vora d'un guió molt ben escrit, el seu director Paul McGuigan ofereix un sòlid producte extraordinàriament comercial i de segur impacte en taquilla (el repartiment d'actors també contribueix a l'èxit del projecte) però, a la vegada, en difícil conjunció, ofereix una qualitat més que notable, a través d'un relat, d'un seguit d'escenes molt ben explicades i millor resoltes mercè a un equip compacte de guionistes, actors i directors que, en tot moment, es complementen a l'hora d'oferir un producte impregnat d'emoció, que no deixa mai tranquil l'espectador, que roman atent sempre a tot allò que passa en pantalla. Un dels millors films de la present temporada, ara a les acaballes. Després tenim un repartiment ple de cares conegudes; Morgan Freeman, Ben Kinsley, Bruce Willis, Luci Liu i Josh Hartnett

I no deixam The Big Apple

I no sortim de la ciutat de Nova York, escenari principal de tres productes que m'han cridat l'aten-

ció encara que el darrer i que tanca la sèrie de tres pel·lícules, *16 calles*, de tots els citats no es pot beneficiar d'una qualitat a l'alçada de *Plan oculto* i *El caso Slevin*. Però ni molt menys és un producte a rebutjar, més aviat perfectament tot el contrari. Dirigeix *16 calles* un veterà de Hollywood, Richard Donner, home que coneix, i a la perfecció, tots els secrets del llenguatge cinematogràfic, de les sempre immenses possibilitats a l'hora de traduir en imatges un bon treball d'alt grau de professionalitat. De Richard Donner recordaria, i tal vegada és la millor de les seves obres, la primera part de *Superman*. Ara, a *16 calles*, es tracta de denunciar un cas evident de corrupció policial. I, en arribar en aquest punt, és impossible no evocar el nom d'un director, Sidney Lumet (el creador de *Doce hombres sin piedad*, a la seva edat i encara en acció), especialista en retratar el panorama social i psicològic de la policia establerta a Nova York i no és ociós recordar alguns films, tots ells excel·lents, *Policia de Nueva York*, *El príncipe de la ciudad* i *La noche cae sobre Manhattan*. Lògicament l'autor d'*Alma Letal* o *La jungla de cristal* no està a l'alçada de Lumet ni tampoc assoleix el talent de Donald Siegel, Richard Fleischer o Robert Aldrich que també, en algun moment de la seva filmografia, varen tractar el tema d'una policia corrupta i viciada. I sota l'ombra, sempre poderosa, de *Serpico*, *Los nuevos centuriones*, *La patrulla de los inmorales* o *Harry el sucio*, es desenvolupa l'acció, que és brusca i és violenta, dura i constant centrada en la presència d'un policia en hores baixes, Bruce Willis, que recorda una mica el personatge de *La jungla de cristal*. Pura acció, pur entreteniment, fertilitat i ofici. Recomanable. ■

El caso Slevin.

